

Un final gairebé perfecte

Un relat de: [Peter Egerman](#)

Ho va rellegir novament cercant-hi entre línies un bri de la inspiració o el talent que ans posseí. El termini de l'editorial s'escurçava i era incapaç d'escriure res que semblés l'ombra de la seva primera novel·la. Sabedor que el talent no podia haver-se esvaït, no li va quedar altre que acceptar que el culpable del seu fracàs era el seu perfeccionisme. Fou del braç d'aquesta virtut que va construir la seva primera obra, però ara convertida en defecte, només era un escull per avançar. Fou també el perfeccionisme qui va acabar amb el seu matrimoni, si més no era el que opinava la seva exdona. Sol, enfrontat als deutes i als folis en blanc, només li restava coratge per llevar-se la vida.

Va discórrer una estona per triar el mitjà, sens dubte la ingesta d'ansiolítics li semblà la més pulcra, però ho va haver de descartar donat que no en tenia accés. Penjar-se del coll fou la segona opció, però sempre havia sentit a dir que morien empalmats, li va semblar massa innoble. Va defugir també de saltar per la finestra del seu entresòl, era evidentment absurd. Finalment va treure el fusell de caça, un tret al cap era indiscutiblement ràpid. Pel front, per la temple, per la boca...? Quina era la trajectòria més neta? L'impacte de sortida desviava la trajectòria, en quants graus? En quina paret lluiria més la taca? Va estudiar cromatisme, balística i medicina. També va haver de repassar equacions i mil coses més cercant la mort perfecta. Va apartar momentàniament aquesta idea i va estudiar-ne les anteriors i altres de noves minuciosament fins a adonar-se que, ancorat novament per la virtut feta defecte, no podia suïcidar-se amb la perfecció que necessitava. Havia de trobar la manera de reconvertir defecte en virtut novament.

Mig any després acariciava l'èxit altre cop per sorpresa de la seva editora i la pròpia. Canviant de novel·la a assaig era el número u de la llista de vendes amb el seu "Manual del perfecte suïcida".